

také úvěr dovolatelce fakticky mlčky povolený, dosud jí nebyl odejmut, na čemž prý nemění ničeho okolnost, že saldo vyplývající ve prospěch žalující strany bylo přihlášeno jako pohledávka ku pozůstalosti Ing. Vojtěcha F-a, dne 5. října 1924 zemřelého. Je v tomto směru podle čí. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Hořejší výklad Šu 11 VIII. podmínek jest jenom zdánlivě správným. Citované ustanovení praví doslovně: »Nebylo-li pojistné s příslušenstvím nejdéle do 2 měsíců po dni splatnosti, nebo po uplynutí povolené lhůty čekací zažalováno, nastává samo sebou zrušení smlouvy pojišťovací,« nenesne výkladu, jakého se mu dostalo druhou stolicí, jímž setřen byl smysl a účel tohoto ustanovení. Ustanovily-li strany řečeným ujednáním, pamatovavše také na předpis Šu 918 obč. zák., samočinně se uskutečňující zrušení pojišťovací smlouvy, sejde už podle smlouvy na tom, aby tento den byl přesný a nepřipouštěl takových výkladů, jakých použila druhá stolice. Proto ustanovení to předpokládá »povolení« určité lhůty čekací, a to výslovně p o v o l e n í, má-li od jejího uplynutí běžeti s takovým pronikavým účinkem dvouměsíční lhůta. Nepřesnost po této stránce měla by dalekosáhlé důsledky v případě požáru. Odvolací soud zjistil podle svých vývodů, že čekací lhůta, jakou má na mysli řečený předpis, žalobkyni vůbec nebyla povolena, také zjistil, že pojistné s příslušenstvím nejdéle do 2 měsíců od jeho splatnosti nebylo zažalováno, a z toho měl odvoditi jediné správné závěr právní, že »nastalo samo sebou zrušení pojišťovací smlouvy.« Kdyby bylo lze schváliti výklad druhé stolice, že dovolatelce fakticky a mlčky povolený úvěr (tedy nikoli určitá lhůta čekací) dosud nebyl odejmut, byla by toho správným důsledkem předčasnost žaloby, a to ani nebylo myšleno druhou stolicí, která žalobnímu žádání vyhověla, tedy nezamítla ho pro tentokráte. Ostatně by povolení úvěru nemohlo býti kladeno na roveň čekací lhůtě, jakou má na mysli řečené ustanovení, zvláště, kdyby šlo, jak soudí odvolací soud, o úvěr pouze mlčením povolený, což ve skutečnosti je pouze neuplatňováním nároku na včasné zaplacení splatné premie, tedy právě tím, co má podle citovaného ustanovení v zápětí zánik pojišťovací smlouvy. Dovolací soud schvaluje tedy právní názor prvé stolice, proto důvodnému dovolání vyhovuje a rozhoduje v tomto směru jak se stalo.

Čís. 6290.

Spoluvlastnické právo k věci movité nevylučuje vedení exekuce na podíl druhého spoluvlastníka. Na spoluvlastnický podíl na věci movité lze vésti exekuci podle Šu 249 a násl. ex. ř., má-li povinný věc výlučně ve své moci. Nepřípustnost exekuce z toho důvodu, že povinný neměl zabavený předmět ve své moci, nelze uplatniťi sporem, nýbrž rekursem, bylo-li to zřejmo již z exekučního návrhu, nebo stížností podle Šu 68 ex. ř., vyšlo-li to na jevo při výkonu exekuce.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, Rv I 1059/26.)

V exekuci proti Františku V-ovi byly zabaveny movitosti, mezi nimi též umývadlo a pokojská kredenc. Manželka dlužníková, tvrdíc k těmto dvěma věcem právo vlastnické domáhala se na vymáhajícím věřiteli, by ohledně předmětů těch byla exekuce zrušena. **Procesní soud první stolice** uznal podle žaloby, vzav za prokázáno, že vylučované předměty objednali oba manželé, a máje za to, že spoluvlastnické právo činí exekuci nepřípustnou. **Odvolací soud** vyhověl odvolání žalovaného potud, že zamítl žalobu ohledně polovice vylučovaných předmětů. **Důvody:** Soud první stolice zjistil, že žalobkyně se svým manželem objednali společně nábytek, mezi jiným i později zabavené umývadlo s mramorovou deskou se zrcadlem a pokojskou kredenc s mramorovou deskou a že nábytek společně přijali; účet zní na oba. Poněvadž žalobkyně netvrdila v odvolacím sdělení, že sama koupila nábytek ten pro sebe a její manžel vypověděl, že si jej objednali vzhledem k nastávajícímu sňatku společně, není správným závěr soudu první stolice, že se žalobkyně stala vlastnící nábytku, poněvadž jej zaplatila svými penězi. Vlastníkem stává se, kdo byl smluvní stranou při koupi a komu byla věc koupená odevzdána (§§ 1053, 1061 a 426 a násl. obč. zák.). Dle zjištění soudu první stolice smluvní stranou byli pozdější manželé, žalobkyně a její manžel, a jim byl také nábytek odevzdán; poněvadž nebylo tvrzeno nic jiného, stali se spoluvlastníky každý ku polovici (§ 839 obč. zák.). Kdo zaplatil kupní cenu, je pro posouzení otázky spoluvlastnictví nerozhodno, tato okolnost může mít jen význam pro vyúčtování mezi spoluvlastníky. Je tedy manžel žalobkyně spoluvlastníkem zabaveného umývadla a kredence k jedné polovině. Tuto polovinu byl oprávněn prodati, zastaviti (§ 829 obč. zák.) a tato polovina mohla býti proti němu i exekučně zabavena. Kdyby byly bývaly vylučované předměty v držení žalobkyně, nemusila připustiti jich zabavení (§ 262 ex. ř.), bylo-li však provedeno, nabyt žalovaný jako věřitel na manželově podílu exekučního zástavního práva (plen. rozh. sb. n. s. čís. 4002). Spoluvlastnictví žalobkyně nepřekáží této exekuci ani pokračování v ní (roz. ze dne 1. května 1901, čís. 14.918), ovšem exekuce může býti vedena toliko na podíl spoluvlastníka, nikoli na věc celou (Neumann kom. k Šu 37 str. 156 II. vyd.), ale spoluvlastnictví jest právem, jež činí exekuci nepřípustnou ohledně podílu patřícího osobě, proti níž se exekuce nevede (§ 37 ex. ř.). Nelze proto souhlasiti s názorem soudu první stolice, že spoluvlastnictví činí exekuci na věc jsoucí v spoluvlastnictví vůbec nepřípustnou. Jest tudíž žalobkyně spoluvlastnicí umývadla, kredence pouze co do poloviny a ohledně té jest exekuce nepřípustnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobkyně.

D ů v o d y:

Buduje-li dovolatelka nepřípustnost exekuce na tom, že byla v držení zabavených věcí a exekuce nepřípustila, jsou tyto okolnosti jednak novotami, k nimž nelze přihlídnouti, jednak by tyto okolnosti musila uplatniti stížností do výkonu exekuce dle Šu 68 ex. ř. a nikoli žalobou podle Šu 37 ex. ř. Konečně lze přisvědčiti názoru dovolatelky, že její spolu-

vlastnictví vylučuje exekuci na spoluvlastnický podíl jejího manžela, na nějž odvolací soud svým rozsudkem exekuci omezil. Právo jednoho spoluvlastníka neomezuje nijak druhého spoluvlastníka v nakládání s jeho vlastním podílem. Práva nabytá na spoluvlastnictví jednoho, zejména zabavením spoluvlastnického podílu, nedotýkají se práv druhého spoluvlastníka a proto není právo spoluvlastnické právem, které by vylučovalo a činilo nepřipustnou exekuci na podíl druhého spoluvlastníka. Otázku dříve spornou, zda lze vésti na spoluvlastnický podíl exekuci podle §u 331 ex. ř. zabavením nároků, plynoucích ze spoluvlastnictví pro případ zrušení, či podle §u 249 a násl. ex. ř. rozhodl tento nejvyšší soud v plenárním rozhodnutí, uveřejněném pod čís. 4002 sb. n. s., v ten smysl, že exekuce mobilární je přípustná, má-li povinný věci ve výlučné své moci. Že povinný neměl v tomto případě zabavené předměty ve své moci, nebylo ani tvrzeno, naopak z dopisu ze dne 10. dubna 1924 plyne, že věci byly zabaveny v bytě povinného, že tedy v jeho moci byly. Právem proto odvolací soud ohledně polovice zabavených předmětů exekuci za nepřipustnou neuznal a ji nezrušil. Ostatně by nepřipustnost exekuce z toho důvodu, že povinný neměl předmět zabavený ve své moci, nebylo lze uplatnití sporem, nýbrž rekusem, bylo-li to zřejmo ze samého návrhu exekučního, nebo stížností podle §u 68 ex. ř., vyšlo-li to na jevo při výkonu exekuce. Ježto tedy zabavení podílu manžela žalobkyně netýče se jejích práv, a nejde o právo, jež by exekuci činilo nepřipustnou, nebylo dovolání vyhověno.

Čís. 6291.

Žalobu podle §u 35 ex. ř. proti exekuci ku vydobytí útrat, přiřčených trestními rozsudky, nelze opírat o skutečnost, že trestní rozsudky byly zrušovacím soudem zrušeny ku zmateční stížnosti na záštitu zákona. Zrušení exekuce lze se domáhati návrhem podle §u 39 čís. 1 ex. ř., nastalo-li zrušení za exekuce; nastalo-li po skončení exekučního řízení, lze se domáhati žalobou vrácení toho, co bylo bezdůvodně plněno; nastalo-li pak zrušení ještě před povolením exekuce, dlužno je uplatnití rekusem proti usnesení povolujícímu exekuci.

Rovněž nelze se žalobou domáhati zrušení exekuce ku vydobytí útrat exekucí vedených ku vydobytí útrat, přisouzených oněmi trestními rozsudky.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, Rv I 1327/26.)

Žalovaný vedl proti žalobcům exekuci ku vydobytí útrat, jež byly žalovanému přiřčeny trestními rozsudky okresního a odvolacího soudu, jakož i ku vydobytí útrat exekucí pro ony útraty. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci zrušení exekuce, ježto trestní rozsudky byly zrušeny zrušovacím soudem ku zmateční stížnosti na záštitu zákona. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.